

VAD HÄNDE SEN?

En av de stora utmaningarna med bokprojektet har varit att få våra gamla bilder att hålla för tryck. En annan utmaning har varit att försöka få tag på nya, färskare bilder som visar hur det ser ut i dag på det som var Camp Nordic Star – vilket visade sig vara betydligt lättare sagt än gjort.

Efter flera misslyckade försök att få kontakt med någon i Jwayya via nätet dök det plötsligt upp en oväntad möjlighet. En kollega berättade att han planerade att åka hem till södra Libanon under sommaren och hälsa på släkt och vänner. Men så blev det oroligt i området igen – för vilken gång i ordningen – och alldeles för osäkert för att resa ner.

I stället frågade kollegan en kompis, som bor några mil från Jwayya, om denne möjligen kunde ta sig till kullen och ta ett par bilder, men fick till svar att det var för farligt.

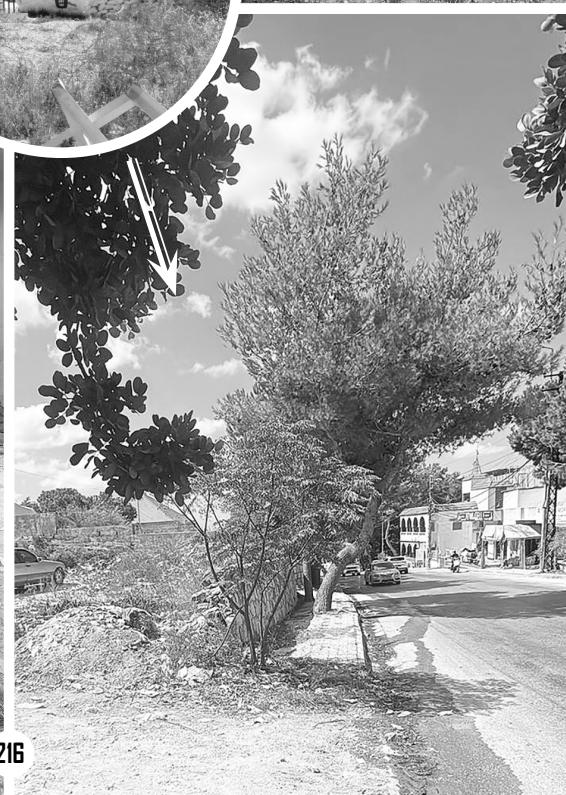
DET SENASTE ÅRET HAR ÅTERIGEN varit ett prövningarnas år för den libanesiska befolkningen. Den 1 oktober 2024 gick israelerna än en gång in i södra Libanon för att försöka få slut på en längre tids oroligheter och slå ut Hizbollah i området närmast gränsen.

Flera av attackerna drabbade Jwayya, däribland en som enligt uppgift ska ha dödat en Hizbollahledare. Vapenvilan trädde i kraft redan den 27 november, men särskilt lugnt har det förstås inte varit i området sedan dess, speciellt inte med tanke på kriget i Gaza.

Mitt i detta spända läge beslöt FN:s säkerhetsråd att förlänga UNIFIL:s mandat en sista gång, till och med 2026. Därefter ska den fredsbevarande styrkan dras tillbaka under "ordnade och säkra former" från det område den verkat i sedan 1978. Vid tidpunkten för beslutet bestod UNIFIL av drygt 10 500 soldater från 47 länder, däribland våra gamla "grannar" Fiji, Finland, Frankrike, Ghana, Irland, Italien och Nepal.

DEN SVENSKA UNDERHÅLLSBATALJONEN avvecklades i april 1994, som en följd av vårt ökade engagemang på Balkan. Två år tidigare hade Polen tagit över ansvaret för sjukhuset i Naqoura och med det svenska utträdet ökade Polen sin insats i UNIFIL till drygt 600 soldater, fördelade på en logistikbataljon i Naqoura, ingenjörer i Jwayya och ett verkstadsförband i Tibnin. 2025 bestod den polska kontingenten av 208 soldater.

Efter fransmän, svenskar och polacker tömdes Camp Nordic Star på fordon, baracker och Sinitorn och kvar blev bara HQ-huset. I dag kan campen endast anas på flygfoton och står utmärkt på Google Maps som "historisk sevärdhet". Den ghanesiska förläggningen är också bortplockad sedan länge och ersatt av ett stort och lyxigt hus.

BATALJONSCHEF JAN-GUNNAR ISBERG dog 2022 vid en ålder av 75 år med brigadgenerals grad. Efter Libanon var han bland annat chef för Bodens ingenjörregemente/Norrlands ingenjörkår, chef för MA01 i Makedonien, var militärrådgivare i Afghanistan och ställföreträdande styrkechef och brigadchef för FN:s fredsbevarande styrkor i Kongo-Kinshasa.

I skrivande stund är fem kamrater från kullen inte längre med oss. Ni är och förblir alltid en del av Swed Eng Coy 106 L, denna minnesbok är även berättelsen om er!

I januari 1996 hölls en stor återträff på Almnäs för bataljon 106 L, där delar av kompaniet medverkade. I september 2022 hölls ytterligare en återträff i Stockholm, som lockade mer än halva kompaniet vilket är en imponerande uppslutning med tanke på hur lång tid som gått sedan vi tjänstgjorde tillsammans. Våren 2026 ses vi förhoppningsvis igen!

SÅ, HUR BLEV DET DÅ MED BILDERNA? Jodå – en onsdag i september, efter flera månaders fiskande efter någon som kunde ta ett par bilder på HQ-huset, fick jag äntligen napp.

- Inga problem. Jag åker genom Jwayya i morgon för jag ska ner till Tyr, konstaterade min kontakt glatt.

Lika muntert lät det inte dagen därpå, när den planerade utflykten fick ställas in på grund av att israelerna sköt i området. Typiskt, tänkte jag, men insåg samtidigt att det var gott om tid kvar till deadline för boken. Det skulle säkert komma fler chanser!

Ytterligare en dag senare får jag plötsligt ett pling i telefonen – en bild på HQ-huset och en med gatan utanför och den lilla upphöjningen där vaktkuren stod. Vi kopplade raskt upp oss i ett videosamtal och under en dryg timme ledde vi varandra runt, inte bara på utsidan av huset utan även invändigt.

Jag fylldes av nostalgi när jag återsåg resterna av matsalen, Signal center, mitt eget sovrum och kompaniexpeditionen. På en bjälke ovanför ett fönster sitter alltså en hälsning från våra signalister. Vi går vidare in på kompanichefens sovrum och badrum och det mesta är sig likt, bortsett från att allt ser förfallet ut. Och så är där en stor trappa i trä mellan kompanichefens rum och kompaniexpeditionen, en trappa som försvinner upp genom ett stort runt hål i taket och som inte fanns på vår tid. Eller?

För en stund blir jag osäker och kontaktar ett par av signalisterna för att dubbelkolla: jodå, jag minns rätt, trappan måste kommit dit efter oss och konstigt vore det väl annars, eftersom jag annars måste gått förbi den hundratals gånger. Men det var ju så länge sen...

Uppifrån vinden tittar vi ner i ett rum, som är så högt i tak att det nästan känns som en silo. Vad användes det här till, undrar min kontakt och jag får erkänna att jag inte har någon aning. Senare har jag förstått att någon gång under 110:an eller 112:an flyttades stexet dit, det vill säga stabsexpeditionen, men då var det inte lika högt i tak utan delat på höjden i två rum.

Köket i markplanet var tyvärr låst, så jag fick nöja mig med att titta in i det gamla waiterköket. Här och var i huset har väggar slagits upp, som mellan matsalen och officersmässan samt mellan kvartermästarnas rum och ställföreträdande kompanichefens – det vill säga precis där jag hade min lilla sovalkov. I övrigt är mitt gamla rum tomt och tyst men utsikten västerut är fortfarande magnifik.

Uppe på själva campen är det ödsligt tomt och fullt av stickiga buskar, så min kontakt bestämmer sig för att ge upp för det finns ändå ingenting att se, hoppar in i bilen och kör vidare ner mot Tyr.

Efter en stund ringer han upp mig igen och under 15-20 minuter får jag "följa med" i bilen in mot centrum. När vi når den lilla hamnen känner jag igen mig – någonstans in till vänster låg ett konditori där jag för första gången åt baklava. Som från ingenstans poppar andra minnesbilder från Tyr upp: stridsvagnskyrkogården, marknaden (souken), de romerska ruinerna och Tyr Log Base, där vi kunde lämna från oss våra vapen för att vandra runt i staden. Det sades att Amal garanterade vår säkerhet.

Det var en fantastisk stund och ett fantastiskt återseende - fast det "bara" var i form av ett samtal på FaceTime. På sidorna här intill kan du följa med in i vårt gamla HQ och se hur huset såg ut den 19 september 2025.

NÅGRA KAMRATER "rekade" och stannade kvar på "kullen" ytterligare en bataljon, 108 L, under major Hans Otto Nilssons befäl. Ytterligare ett antal återkom till Libanon och Jwayya på senare bataljoner.

Därutöver är det ganska många som tjänstgjort vid andra missioner, till exempel i Saudiarabien, Somalia, det forna Jugoslavien eller Afghanistan. Men det är en helt annan historia.

Over and out.

Thobias Ligneman
November 2025